

IN LẦN THỨ NHẤT

307

BÀI CA

GIÁ LÀ : 0\$20

VỌNG-CỒ HOÀI-LANG

GIỌNG BẠC-LIÊU

INDO-CHINOIS

DEPOT LEGAL
PHOENIX
No 16808

Của thầy tuồng danh tiếng :

NGÔ-VĨNH-KHANG và ĐẶNG-CÔNG-ĐA

Bán sỉ tại : PHẠM-VĂN-THÌNH

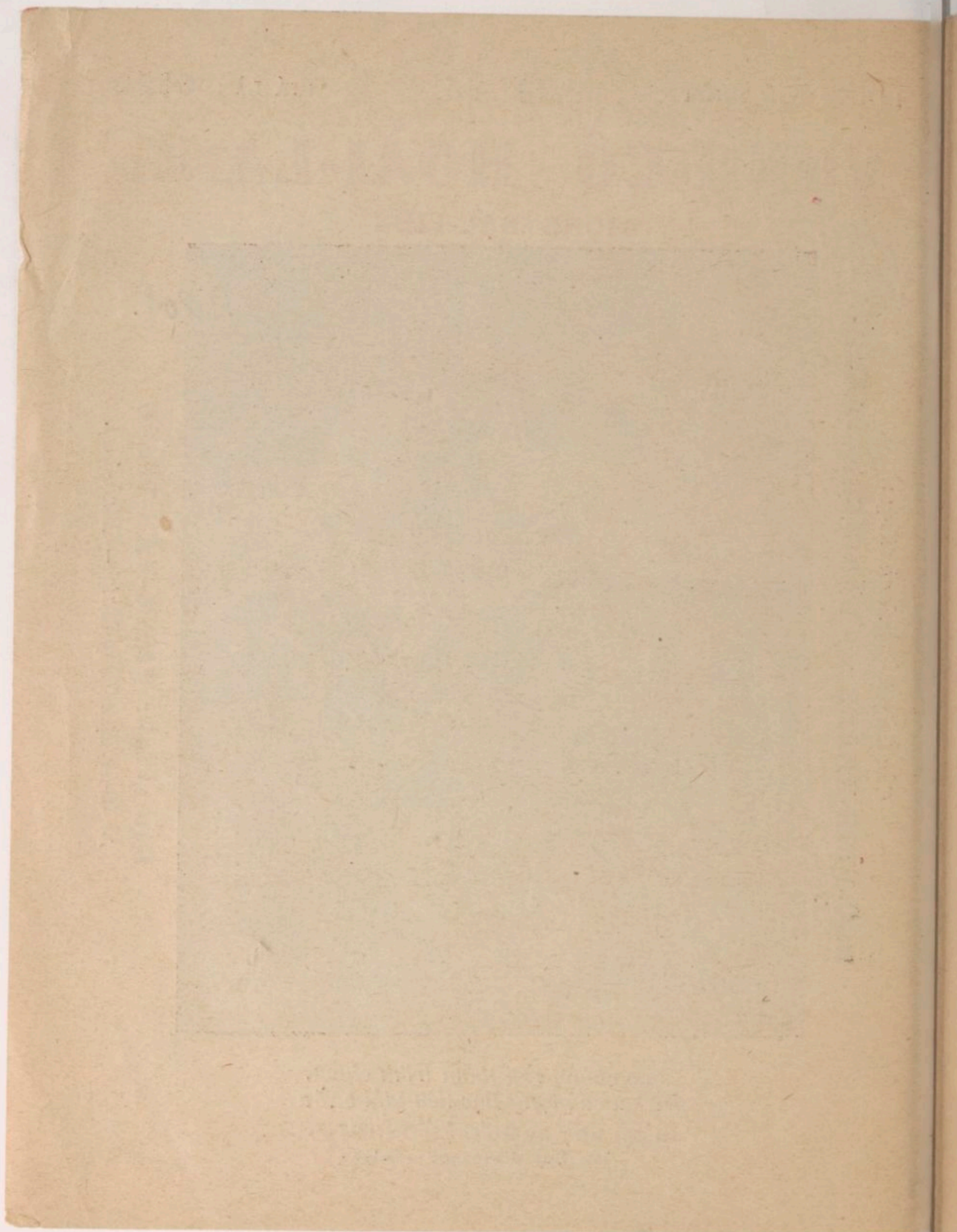
No 49-51, Rue Thập-Mười — Binh-Tây.

CL. NTuc

*Sao chàng sầu thảm trăm chiều,
Để em ca giọng Bạc-liêu giải buồn.*

In tại nhà in ĐỨC-LƯU-PHƯƠNG
158, Rue d'Espagne — Saigon

1710

BÀI CA VỌNG CỔ

CA VỌNG-CỔ HOÀNG-LANG

Nghĩ cho cun, khiếm âm trung nó lạnh lũng kinh hãi.
Bấy lâu nay, tôi mê say nơi biển ái trời tình.
Ta cạn suy, nào ra chi cái sắc khuynh-thành.
Mà đam thân, nhấn vào nơi nước lửa cho đành.
Tiếng sấm vang, làm tiêu tan cái khối si-tình.
Vu-san tỉnh giấc, mình lại hỏi mình được
những ích chi ???

Hay là rồi, tuồng ái ân đã hạ màn liễu kết.
Chỉ thấy những là, đều sợ sệt kinh khiếp nhiều khi.
Ngó nước non, cảnh bi-quan mịt mờ trời ly-hận,
Trái biết bao lần, đã thương giận thắm thiết sâu bi.
Hồi mê thời, tội quán thiên nào có sợ gì...
Còn kể chi, đều bất nhân tàn ác vô nghi.
Bởi vì tình mà tàn tận thiên lương.
Dám cả lòng ám sát mạng-nhân.
Nay nhớ ra ghê gớm muôn phần.
Lương-tâm hành phạt xuất đêm ngày cắn rứt
tự kim châm.

Lúc canh khuya tiếng cây rung lá rụng cũng hải hùng.
Thấy bóng kinh hồn nghe xạt xạt cũng bồi hớp
tâm trung.

Nghĩ suy ra khốn nạn đả khôn cùng.
Thân hình tuy thông thã, chớ tình thần dường
đã bị lao lung.

16808

CA VỌNG-CỔ HOÀI-LANG

Kê từ ngày, anh ra đi xa ly nơi cố lý.
Ấy chẳng qua, những mong sao, dặng thỏả câu
« hồ-thủy tang-bồng »
Nay bắm tay, đã ba đông phụng lia loan vợ
chịu xa chồng.
Trời đất ôi ! bởi hàn vi, nên căng rặng phân
cách giải đồng.
Ngọn gió thu, thổi hắt hiu làm đứt ruột khách
phương-trời.
Mực mài nước mắt nên tam đôi lời tỏ tấm băng tâm.
Vợ chồng người, sao đủ đôi vui cười hờn-hở.
Chúng ta thì cam oan khổ trưả nhớ lại chiều thương.
Ấy bởi nơi đôi đũa ta duyên ôi phận bạc.
Nên mới chia lia đành xiêu lạc như đàn én xa nhau.
Mấy năm trời, chốn thiên-nhai hải giác anh ôm sầu.
Ngó non sông cảnh bi thương trời ly hận một màu.
Hỡi em ôi ! cay đắng trăm bề anh có quản chi đâu !
Chỉ thương bạn cô phòng, lạt phấn phai hồng
tầm-tả giọt mưa Ngâu.
Có thương nhau thì giữ tấm son đừng để mực lộn màu,
Nước non còn đó ta cũng còn sum hiệp ^đở lâu.
Chữ hiếu-thân em cần tâm lo lắng phụng thờ.
Mẹ già nuôi dưỡng dạy dỗ trẻ thơ.
Nước sông Tương một giải nông sờ.
Em trông đầu bến, qua luống đợi chờ nơi chốn
cuối sông.

CA VỌNG-CỔ HOÀI-LANG

Đường trường càng bước đi thì tâm càng
càng xót.

Cảnh Phi-nga càng đoái lại khiến càng đau.
Kể từ đây én kêu sương nhận phải khóc sầu.

Miền Tương-giang Ô-thước lồi nhịp cầu.

Ngày hôm xưa cái mái tóc xanh thề đến bạc
đầu.

Mà sao ngày hôm nay vầng trăng xế nửa để
mối sầu cho khách phòng thu.

Hương nguyên đời nay đã lời ước.

Chẳng qua là kiếp trước vụng đường tu.

Kim-Nương ôi ! lúc tái-sanh-duyên kia qua
xin hẹn.

Sẽ nối tơ lòng cho anh én hòa duyên.

Hầu đáp đền lời qua phụ nguyên.

Tạ tội anh vì để em ưu phiền.

Đoái nhìn phong cảnh sơn xuyên.

Nước chảy trôi sầu non ngậm hờn riêng.

Chim kêu hơi thương mà vượn hót động phiền

Dường như sót thắm cho người vô duyên.

Tôi cần rằng lo chữ hiếu đặng trọn niềm.

Đành phải phụ tình khó vẹn đôi bên.

Chẳng có tâm tham ván bán thuyền.

Nay đành mang tiếng con người bạc đên.

CA VỌNG-CỒ HOÀI-LANG

Cơ-đồ ngựa nghiêng diên đảo.
Khiêu thâu canh dạ lão tợ kim châm.
Rất đòi là mang ơn giầu còn rút ruột con tằm.
Huống chi lão dầy chịu ơn vua dẫu tiếc mạng
vi thần.

Dự-Nhượng xưa quyết báo quân-cừu.
Đền ơn cho Tri-Bá phai liêu thân sanh.
Còn lão rày mấy đời vua đã gọi nhuần cái ơn
mưa móc.

Báo quốc hề khồ cực dám nài bao.
Những muốn toan liêu nay dầu bạc
Tữ chiến nhứt tràng dặng đáp quân-ân
Đứng anh-hùng còn mất dẫu cần.
Nhưng chỉ e cho chết bởi phép yêu vô ích
muôn phần.

Tham tàn kia hỡi Mang-vương ?
Cũng có ngày lưởi kim đầu trương.
Túi tham sao mà tàn ác pui thương ?
Chỉ hồng cướp nước đoạt miền biên-cương.
Lẻ thường xưa, nay thì công-lý thẳng lực cường.
Chớ có lẽ nào cái thói cường-quyền mà hiếp
đặng công lý hay sao ?
! Cây tự-do lão nguyện tưới bằng giọt máu đào.
Cái mầm tự chủ lão quyết bón vào một nắm xương khô

CA VỌNG-CỒ HOÀI-LANG

Ngán ngẫm, chẳng còn ham công danh khanh tướng.
Nẻo vinh-huê, có khác chi muôn tượng vách
thành sâu.

Đang khi không đại đột hãm thân vào,
Đánh để cho, nhà ngục đĩnh chùng nó, nhốt
chắc mạng anh-hào,

Chữ công-danh như sương thảo-thượng,
Một kiếp con người được hưởng có là bao ?
Sao cho bằng ta vui say cùng non nhân nước trí,
Rượu thánh thơ thần toại ý thanh tao,
Miếng cao lương phong-lưu như lạp,
Rau hoắc-lê này thanh đạm vậy mà ngon,
Cần chi mà đeo cân đai rồi vào cúi ra lòn,
Để cho chí trượng-phu vi danh lợi phải hao mòn,
Kinh-luân này gởi chốn nước non,
Nhiệt-huyết một bầu giữ chặt tấm lòng son,
Ngày lân la cùng hoa cỏ giải cơn buồn,
Đêm thời đọc sách làm bạn bè với bóng trăng thanh,
Giống chim khôn vì mỗi ngon đều phải bỏ mình,
Còn kiếp con người cũng chịu thiệt thòi vì
ham mến lợi-danh.

Nhưng ta đây ẩn công-khanh ta đã ngơ nhìn,
Thoát vòng cương-tỏa dặng thỏa tình du
ngoạn ấy là vinh.

CA VỌNG-CỔ HOÀI-LANG

Giọt ngọc Lam-Điền, khó nổi đam trồng nơi
bùn cát.

Còn giống phương-lan, cũng không toan gieo
hột chốn ư-nê.

Tuổi cô-nương chánh là khi nên vui nợ sướng tùy
Rày sao đam, hũy kiếp xuân cho thiệt phạ
trăm bề.

Tuy vẫn hay, là nương cửa bồ-đề,
Ấy hồng toan thoát khỏi biển tình sông mê,
Nhưng thương vì, nổi cô đây còn đang niên thiếu,
Sao lại đành đam mãnh má hồng mà gởi chốn
tử-bi.

Rồi những khi canh tàn đêm lụn,
Hồng gió ngậy hồn say khỏi nỗi tái tê,
Nhìn trăng mà tâm can nào nề,
Chốn vu-san cái mảnh hồn hoa chắc cũng đi về.
Chẳng qua là tiền định chi duyên,
Nên khiến gặp nàng trong lúc truận-chuyên.
Rỏ khúc nôi, xui cho tôi dường vương-vấn
mối tơ phiền,
Ước gì dài gương soi đến, cho dầu bèo nên nợ
cải-kim,

Tôi sẽ xin biển thệ non nguyên,
Cho nàng đừng chắc kéo lòng chưa tin.
Nếu may ra phu-phụ dựng nên niềm,
Rước nàng về chốn gia-đình ở yên.

CA VỌNG-CÔ HOÀI-LANG

Rút ruột tâm, ơn giâu quyết trả.
Mửa máu tươi đáp tạ Lương-nhân.
Thôi đành cam ngọc nát châu trầm.
Kể từ đây con én vui riêng mà con nhận **phải**
khóc thâm.

Mãnh Hồn oan mang xuống suối-vàng.
Khối tình uất ức muôn đời khó tan.
Thảm thay vì dầu xanh tuổi trẻ.
Nợ nước chưa đền, mà đã thác oan.
Muốn hét lên cho thấu cao xanh muôn trượng.
Nhưng sức mỏng hơi tàn nói nữa không kham.
Giận thay người tham ván bán thoàn.
Thề tử sanh nay đã phụ phàng.
Thôi từ rày nước chảy hoa trôi.
Cái kiếp Giã-Tràng khổ lắm ai ôi !
Tức tối thay nói chẳng nên lời.
Đức lắm hỡi trời, sao tình đời bạc bẽo như vôi.
Chắc kiếp xưa tôi vụng đường tu hay có tội tình gì.
Nên mới khiến đời này chịu lắm đều cay đắng
dường ni.
Thôi thôi, chúc cho ai vẹn đạo xương-tùy.
Xin thề biển-ái chẳng hề bước tới từ đây.

CA VỌNG-CỔ HOÀI-LANG

Đứng anh-hùng đầu chẳng may, lâm cơn túng quẫn.
Gặp phải khi kim tận đầu sàng.
Cũng khoanh tay chịu cảnh cơ-hàn.
Thiệt nó đắng cay điều-đứng trăm dằng.
Bởi song-thân sớm tách সুối-vàng.
Một mình cực khổ nghèo nàn khó khăn.
Ấn Phong-hầu những mong dặng lãnh.
Cũng bởi cái chữ bần nó nghịch cảnh hóa dở dang.
Công Sử-kinh mười năm chuyên tập.
Ưởng đầu là một hội khã-vi.
Nào có ngờ khôn tới chốn Kinh-kỳ.
Vì đường quan san diệu viễn mà phí lộ biết lấy gì.
Bởi vậy mà quyền biến một khi.
Viết liền kiếm tiền, mãi-tự là nghề ni.
Mong Long-vân tương hội sẽ gặp thì.
Ra tài bẽ quế cho rõ tài tu-mi.
Mấy thu dư lưu lạc chốn quê người.
Trú ngụ nương nhờ chưa kiếm dặng một nơi.
Nay hết ven mây thì mai lại chơn trời.
Phong trần đà mòn gót mà chưa tầm dặng
chốn nghĩ ngơi.

Người giàu chỉ những người nghèo ;
Cứ dùng dương giấy « **CON MÈO** » lợi hơn.

CA VỌNG-CỒ HOÀI-LANG

Phụng xa hoàng, phụng qua nam, hoàng sang
- phương bắc.

Én rẽ nuan, én khóc bạn, nhận lại kêu sương.

Cảnh sông ngàn đang êm lặng như thường.

Trách bấy ai, gây phong ba cho nổi sóng đọa trường.

Vợ chồng ta đương nặng gánh cang thường.

Vì đâu xúi khiến cho phân lìa đôi ngã thâm thương.

Để cho người phải lòng dòng nơi sơn nhai hải giác.

Còn kể chịu cô phòng chua chát chốn sông trường.

Chàng ra đi thân thiên kim bấy xin bão trượng.

Chớ có coi thường mà lẫn lóc với phong sương.

Bằng rui mà xảy ra việc bất-trường.

Biết lấy ai, chia chua cay cùng nung giãc nơi
giữa đường.

Xót cho chàng dậm liễu băng sương.

Sá chi phận liễu-bồ, đem nhớ ngày thương.

Dầu gặp nơi hương-sắc phi thường

Cũng xin đừng thay mái tóc, mà phụ phàng
nghĩa nặng Tào-khương.

Thôi em ôi! Em bớt bi thương kéo tôi đây khô
héo cau-trường.

Xin thề rằng, chẳng đổi tấm lòng dầu cuộc
thế có tang-thương.

Gạt dòng châu nuốt thấm gượng lên đường.

Cô phòng em lui gót, chốn dậm trường anh cất
bước tha phương.

CA VONG-CỔ HOÀI-LANG

Chốn phật đài hăng nhớ câu không không sắc sắc.
Nước nhánh dương tươi tắt ngọn lửa lòng.
Đa mang chi trong đám bụi hồng
Càng khổ thân vì thương giận hải-hùng.
Sao bằng cửa từ-bi kinh sớm kệ chiều.
Giết tiêu ma-chương thất tình đuổi đeo.
Đến cõi niết-bàn nhờ thoàn Bát-nhã.
Cắt đứt tơ-tình lên cảnh tiêu-diêu.
Cá nghe kinh nơi liên-tri biếng lợi.
Chim muốn tu-hành đậu trên nhánh dương cũng ít kêu
Hồi vui thì xem hạc múa trên đèo.
Còn khi buồn ta đàm đạo với lũ ngư tiều.
Nhân tình nghĩ tới bao nhiêu.
Càng khiến giựt mình sợ hãi bấy nhiêu.
Mê ái-ân đà trải lắm cảnh hiểm nghèo.
Thuyền tình qua ba chuyến mà cái thân cánh
bèo, cũng còn lắm linh đình.
Ngay nay tuy cắt đứt sợi tơ manh.
Nhưng gặp hồi canh vắng đêm thanh.
Thấy trong soi thêm căm động tâm tình.
Ngây hồn vì hóng gió, đứng trần hình bởi nhớ
cảnh xuân.

CA VỌNG-CỔ HOÀI-LANG

Nhấn thân vào trong vòng cương-tỏa,
Đề u mê không ngã thoát ra.
Kiếp nhân sanh thắm thoát tợ đèn tà.
Sống có bao lâu mà đày tẩm thân ma-chiết thay là.
Lại thêm nặng đôi vai ớn nước nợ nhà.
Nhứt lý bất báo cho tròn cái phận ta.
Lại đam tài kinh-luân cùng bầu nhiệt-huyết.
Bán rẻ cho phường vô học làm chi ?
Miếng đỉnh-chung cũng như sương thảo thượng.
Một kiếp con người được hưởng là bao ?
Mà sao mình nhắm mắt bước vào.
Để cho giây siêng danh-lợi nó thắt chặt ngăn rào.
Nghe mình phân cạn trước sau.
Em cũng đau lòng vì thân thể anh lão-đao.
Nhưng mà kiếp nhân-sanh ai tránh đặng nào.
Vì đời là chốn thành sầu khổ đau.
Bởi vậy nên lúc mới chôn nhau đã mang tiếng
khóc bưng đầu.
Khóc vì buồn cảnh thế xót đau.
Em khuyên anh bớt thãm ngưng râu.
Cỏi đời ma chướng khổ sầu ai dễ tránh qua.

CA VỌNG-CỔ HOÀI-LANG

Hai mươi mấy năm trời, cái hạn cừu kia tới
đây khó trả.

Nay đoái xem tuổi đã chắt trên đầu.

Kia non xa ngậm giận, nước chảy trôi sâu.

Nhìn cỏ cây sông núi càng thẹn càng rầu.

Mấy thu dư quấy nước đục trời.

Tung hoành nơi lâm-cốc, vầy vùng chốn biển-khơi
Tuy phận liễu-đào, nhưng chi anh-thư, trượng-
phu đâu dám sánh.

Ngang giọc trên đầu, nào biết tránh nhường ai.

Khắp năm châu vang danh nữ-kiệt.

Trung-Triệu hai bà, ta quyết bước theo.

Hầu bảo phò lúc quốc-gia nghiêng ngửa hiểm nghèo.

Cùng là trừ ô-quan tham lại đã nhiều,

Sau nữa là báo oán cho phụ-huynh.

Đáp nợ sanh-thành khỏi hồ kiếp nhân-sinh.

Nhưng mà độc ác thay cho cái chữ tình.

Làm cho người lặn lựa, quên mình có mối thù sâu.

Nay cần răng bẽ gãy chữ đồng.

Đặng hồng báo oán trả thù cho xong.

Hiếu cha nghĩa của anh lại với tình chồng.

Xưa nay tình, hiếu khó lòng ta xử xong.

CA VỌNG-CỔ HOÀI-LANG

Nếu dạng như lời, em quyết với ai chia hai mái tóc
Để làm của tin, ngổ thề vàng hẹn ngọc cùng nhau.
Ước trăm năm xin thề đến bạc đầu.

Dẫu cuộc thế có biến xao thì cũng không thề
lâm cho Ô-thước lồi nhíp cầu.

Đặng tiếng phân đường như côi tâm sâu.

Quá mừng nên muốn khóc bỗng tuôn tràng đôi giọt
hàng châu.

Chắc là tôi khéo tu dày công phu quả cần kiếp trước
Nên đời này gặp được khách Hồng-nhan.

Nếu mai sau nghĩa kết giao dặng bền lâu cái câu
duyên nợ.

Dẫu đến đất trời, có đoản thọ một kỷ tôi cũng đành cam
Hồi sang rồi xin chớ nên quên câu hẹn ngọc thề vàng
Đành đam tâm có dặng phụ đó mà tham vàng rồi lại
bán thoàn, thì chắc là em chết vì chàng.

Nặng lời thệ-hải minh-san.

Dẫu có thác xuống suối vàng thì một khối
chung tình của chẳng hề tan.

Miền xin ai đừng ham nơi kim-mã ngọc-đàng
Đam lòng phụ rẫy kẻ cơ hàn làm tôi phải nát gan.

Thôi em xin tạm giả biệt chàng.

Bởi vì trống bèn lâu canh tư đã đổ vang.

Đêm đã khuya đôi ta hãy chia đàng

Cầu-Hoàng ca-khúc mai thiếp chàng ta sẽ trôi
tiếng nơi bến Tầm-giang.

CA VỌNG-CỒ HOÀI-LANG

Xin cúi đầu, trước mặt em tội của anh đã cam
vạn-tử.

Này gươm đây, em xử cho đành,
Trọn hiếu cha, nay chịu tội với tình.
Dẫu giết tha, tha giết cũng tự mình.
Thôi em ôi vượt dạ giận hờn,
Gát tay lên trán nghĩ cùng mà thương.
Có lẽ nào thù cha anh không trả,
Sánh với loài cầm thú nào hơn.
Tiếng sơn minh nơi đầu non còn tạc
Kia mái tóc thề, bên vai nàng, dấu cắt cũng y nguyên.
Cùng những hời tử sanh đã nặng nguyên.
Em nở bao, phụ tình nhau cho đá nổi hoa chim.
Chàng còn biết rằng, chữ phụ thù, bất cộng đái thiên.
Nay thiếp dạ nào, trọng bên tình, mà chữ hiếu
lại đành quên.

Trời đất ôi ! tôi có ngờ đâu, người của tôi
đang yêu dấu nặng niềm.

Nay thành kẻ nhích đại hiềm tôi khó để chàng yên.
Tôi quyết không, cầm gươm ni mà hại mạng chàng.
Nhưng sẽ có người, thế phận này má báo quán cho an.
Vậy tôi xin chàng hãy mau ra khỏi gia-đàng,
Kẻo mà : Thiếp càng thấy mặt thì lại càng nát
ruột bầm gan.

CA VỌNG-CỔ HOÀI-LANG

Tánh đa sâu trời phú cho thương hay căm khích,
Thấy trăng hoa tàn khuyết cũng thương tâm.
Huống chi chánh thân tôi bạc mạng muôn phần,
Thì tôi tránh sao cho khỏi tủi trộm khóc thầm.
Hồng-quân kia thường ghen ghét khách hồng-quân
Sắc tài chi đó mà ông đọa đày tẩm thân,
Sao ngày rày mảnh thuyền-quyên phiêu lưu
cùng bốn bề,
Nhớ những hồi hoè quế đầy sân,
Lại trong tâm ghi thâm câu cừu hận.
Những ôm sầu nuốt giận ngày đêm
Kia thù nhà nợ nước chưa vẹn đến,
Bởi vậy nên không ngót nỗi thảm phiền.
Thôi thôi nay gặp hồi giai-tuyết xuân-thiên ;
Ta hãy gát sầu giả dạng làm quên,
Chốn Hồ-tây để bước băng miềng
Thưởng xuân ngoạn cảnh cho thỏa nguyện bấy lâu.
Kia kia ngó trên non tuyết phủ bạc đầu
Mai nở bên đường sắc trắng phau-phau
Bông Mâu-đơn đỏ chói khoe màu,
Đầy trời hoa nở như chào cái cảnh xuân-thiên.

Sato a le 12/12 1991

Titre 2000 etc etc etc

Imp DUG ... P. ... G

Ed. par: Tham van Chinh
Cholon

D. par: Imprimerie
Envois avec l'union

DƯƠNG GIẤY TỐT NHƯ Ơ :

Hiệu « CON MÈO »

Mỗi bao 4 miếng, giá : 0\$08.

VĂN QUỐC-NGŨ HIỆU :

Con Chó Con Gà

Dễ học, dễ hiểu ! Mỗi cuốn : 0\$12.

Thơ mới !

Hay lắm !

CUỐN NHƯ Ơ

Đơn - hùng - Tín

Huê phòng biệt vợ

CUỐN NHÌ

Tổng-tửu

Đơn - hùng - Tín

Hai cuốn thơ trên đây mới xuất bản rút lợp hay nhưt trong truyện « THUYẾT-ĐƯỜNG » đặt tiếng thường, xuôi vắn, ngon vắn, coi không chán, đọc bắt mê, mỗi cuốn giá : 0\$30.

BÁN SỈ TẠI :

Phạm-văn-Thành

N. 49-51. --- Rue Tháp-mười. --- Binhtây.